

D SHAHRNUSH PARSIPUR

Femei fără bărbați

Traducere din limba persană
de Cristina Ciovârname

POLIROM
2022

Cuprins

Mahdokht	5
Faezé	17
Mounes.....	36
Mounes.....	38
Mounes.....	44
Doamna Farrokhlaghá Sadroddivan	
Golchehreh	66
Zarrinkolah.....	87
Două fete pe drum	95
Grădina lui Farrokhlaghá	99
Grădina lui Farrokhlaghá	123
Mahdokht.....	146
Faezé	149
Mounes.....	153
Farrokhlaghá Sadroddivan	
Golchehreh	155
Zarrinkolah.....	157

Deși încă tulburată, își recăpătase oarecum luciditatea. De data aceasta a reușit să-și întoarcă capul spre umărul stâng, să se uite la el cu coada ochiului și să-i vorbească.

— Dar sunt zece ani de când nu m-ai văzut.

— Nu te-am văzut? Cum adică?

— Păi unde m-ai văzut?

Fakhroddin s-a lovit ușor cu mâna peste piept de câteva ori.

— Aici, i-a răspuns. De ce te-ai căsătorit?

— Nu trebuia să mă căsătoresc?

— Trebuia să te căsătorești?

Era uluită. Niciodată nu-i promisesese nimic. Când el plecase în America, avea doar treisprezece ani. Nu-și amintea dacă la vremea aceea simțise ceva pentru el. Totuși, în ziua reîntâlnirii, în acea clipă, i se părea că poate așa a fost.

— Asta-i viața, i-a răspuns în cele din urmă. Toată lumea se căsătorește.

— Chiar și dumneata? Cum se poate ca o femeie atât de frumoasă să se mărite? N-aveai deloc dreptul să te măriți! Trebuia să le dai tuturor prilejul să te admire.

Farrokhlaghá a răs. Un răs reținut, dar din adâncul inimii. Felul lui de-a vorbi era foarte amuzant. S-a temut o clipă să nu-l fi ofensat răsul ei malițios. Dar nu se supăruse. S-a apropiat mai mult de ea și i-a spus:

— Să te îmbraci mereu doar în albastru. Ți stă foarte bine.

Chiar atunci Golchehreh a apărut lângă ei ca din senin. Abia dacă ajungea până la umărul lui Fakhroddin. Avea același zâmbet prefăcut și privirea suspicioasă care o agasau pe Farrokhlaghá de patru ani deja.

— Tocmai îi povesteam doamnei despre filmul *Pe aripile vântului*, a zis Fakhroddin. L-am văzut în ultimele zile înainte să mă întorc în Iran, chiar în seara premierei. Nici nu vă puteți imagina cât de greu am făcut rost de bilet. M-am așezat la coadă de la cinci dimineața. Tocmai îi spuneam cât de bine seamănă cu Vivien Leigh, protagonista filmului.

— Interesant, a răspuns sec Golchehreh.

Ca întotdeauna, zâmbetul lui era plin de batjocură, dar și de ranchiună. Era

suficient de obiectiv ca să-și dea seama că este mai prejos de Fakhroddin.

— Neapărat să vedeți filmul când va rula aici. E cea mai mare capodoperă a industriei cinematografice și cel mai scump film produs până acum.

Seara s-au întors cu mașina unchiului. Din respect pentru acesta, Golchehreh a rămas tăcut tot drumul. Când au coborât, și-au luat politicos la revedere și s-au îndreptat agale spre casă, unul lângă altul. În tot acest timp, Farrokhlaghá și-a închipuit că bărbatul se va duce direct la culcare și ea va rămâne o vreme singură cu gândurile ei, înainte să adoarmă. Dar în noaptea aceea Golchehreh a distrus totul. Încă din stradă a început să facă remarci zeflemitoare despre „individul ăla” și filmele lui ridicole, despre nenorocitele de fotografii și pălăria caraghioasă pe care o adusese cu el și pe care o pusese pe capul tuturor ca să-și facă poze. Chiar și „stimata doamnă” se fotografiase cu ea.

Cu un nod în gât, Farrokhlaghá nu a putut să-i spună decât „Taci!”. Se pare că singura utilitate a îndemnului a fost să schimbe direcția litaniei lui Golchehreh. Abandonându-l pe „individ”,

a început să critice rochia albastră a femeii, atât de urâtă și de prost gust, încât i-a oripilat pe toți cei prezenți.

Apoi a coborât în pivniță, de unde a luat un pepene și s-a apucat să-l mănânce, la două dimineața, obligând-o și pe Farrokhlaghá să guste. Singurul lucru care i-a dat puterea să suporte toate acele aberații era așteptarea jumătății de oră în care se va putea lăsa în sfârșit în voia imaginației, înainte să adoarmă.

După ce a terminat pepenele, Golchehreh s-a hotărât să deschidă radioul, încercând să prindă frecvența Berlinului, sau a Londrei, sau a Moscovei, ca să vadă ce se mai întâmplă prin lume.

În cele din urmă, la trei dimineața, s-a băgat în pat și bineînțeles că a vrut să-și îndeplinească obligațiile conjugale înainte să adoarmă.

Femeia a suportat și asta. Se făcuse deja patru dimineața când bărbatul a hotărât să meargă la baie, să se spele și apoi să se întoarcă în cameră pentru rugăciunea de dimineață, lucru pe care îl făcea uneori.

Din noaptea aceea, inima lui Farrokhlaghá s-a umplut de un dezgust

profund, care a rămas cu ea pentru totdeauna.

Golchehreh terminase bărbieritul și acum își strângea meticuloș lucrurile. Nu știa nici el de ce totul dura atât de mult în ziua aceea. Era ca și cum ar fi așteptat ceva. Părea că urmează să se întâmple ceva, dar nu știa ce anume.

S-a auzit soneria și Mosayyeb a pornit spre ușă. Farrokhlaghá îl privea pe Mosayyeb, așteptând răbdătoare să afle cine venise și ce voia. Golchehreh ieșise pe terasă și se oprise la doi pași de soția lui. Farrokhlaghá s-a întors doar o clipă spre el. Era suficientă o privire pentru ca amândoi să-și reamintească aversiunea reciprocă.

Brusc, fără nici o introducere, Golchehreh a spus:

— Luna viitoare împlinești cincizeci și unu de ani. Ești la menopauză, dragă Fakhour.

Farrokhlaghá îl privea tăcută. Ca întotdeauna, bărbatul zâmbea batjocoritor.

— Ascultă, Sadri, dacă ți-ai imaginat măcar pentru o secundă că am chef de glume, să știi că te-ai înșelat.

— N-am glumit, draga mea. Menopauza nu e un subiect de glumă.

Farrokhlaghá a tras adânc aer în piept și a continuat să privească fix spre ușă. Mosayyeb s-a întors cu un ziar și l-a pus la picioarele ei, apoi a anunțat că merge la Karaj să cumpere carne de la Nasrallah pentru petrecerea de vineri.

— Ce bine-ar fi să avem și noi o grădină în Karaj, a spus Farrokhlaghá.

Golchehreh i-a răspuns:

— Crezi că acum, la menopauză, mai ai dispoziția necesară să te bucuri de o grădină?

— Te bate cumva gândul să mai ai un copil acum, când ești cu un picior în groapă? l-a întrebat Farrokhlaghá fără să-și ridice ochii de pe prima pagină a ziarului. De-aia spui aiurelile astea?

— Poate că vreau un copil la bătrânețe. Dar cu stimata doamnă nu se mai poate.

— Foarte bine, du-te și caută-ți o fată-n casă. Ai un caracter care se pretează la așa ceva.

A continuat să citească ziarul fără să-l mai bage în seamă. Golchehreh a întins mâna și i l-a smuls. Fără să schițeze măcar un gest de opoziție, femeia